

Apunts apressats sobre la vaga

Quan escric aquest comentari encara no ha finalitzat la diada de vaga general convocada pels sindicats CCO i UGT. Serà, per tant, un comentari apressat, potser mancat de tota la informació³. Malgrat això², crec que hi ha algunes constatacions que ja es poden fer amb una relativa certesa.

La primera és que la vaga era necessària. No és imaginable que els sindicats i les esquerres socials i polítiques del nostre país romanguessin amb els braços plegats, atesa la gravetat dels atacs a les condicions laborals que suposa la reforma. Estem ni més ni menys que davant d'un canvi de paradigma de les relacions laborals. És una reforma que no crearà ocupació, que forçarà la baixada de salaris a través de l'afebliment de les capacitats de negociació col·lectiva dels treballadors, que incentiva els acomiadaments i que no servirà per superar la crisi.

La segona constatació és que era una vaga difícil d'organitzar i de dur a la pràctica. Les condicions de por, inseguretat, i precarietat de molts treballadors i treballadores són un fre important, que ha estat acompanyat d'una campanya mediàtica intensa de desprestigi dels sindicats i de la vaga com un mètode de lluita legítim i de reivindicació democràtica de les classes treballadores i populars. D'altra banda, tampoc era fàcil transmetre la gravetat de l'atac que suposa la reforma laboral: cal tenir un mínim de coneixements del dret laboral per poder comparar la situació de desprotecció que genera la nova normativa en relació amb la que fins ara estava vigent i prendre plena consciència de la transcendència negativa dels canvis que la dreta que ens governa vol introduir.

La conjunció d'aquestes dues constatacions ha donat com a resultat un seguiment de la vaga desigual que reflecteix força fidelment el grau de sindicalització i organització dels treballadors del nostre país. Més intens, fins i tot massiu, a les grans empreses i els transports, i més irregular i feble a la petita i mitjana empresa i el comerç. També retrata els àmbits on es viu més intensament la por i la sensació d'indefensió enfront de les possibles represàlies dels empresaris que la pròpia reforma laboral facilita encara més.

A Manresa hem viscut el fet inèdit de l'existència de tres convocatòries de manifestació separades amb el mateix objectiu. Aquest fet paradoxal no ha impedit la visualització al carrer d'un important contingent de manresans i manresanes que han fet palès el seu rebuig a la reforma laboral. De fet, la suma de la participació a les tres convocatòries dona una xifra al voltant de les 4.000 persones que suposa una de les manifestacions més nombroses que s'han fet a Manresa. Però la fragmentació de convocatòries també fa evident l'existència de problemes d'entesa entre els convocants que convindria anar superant amb fórmules que respectin les diverses cultures polítiques i organitzatives però que no dispersin esforços de cara a la llarga batalla que encara ens espera a tots aquells i aquelles que considerem necessari oposar-nos a una socialització injusta dels efectes de la crisi.